

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Men ogsaa var der en Maler til Stede

Citation: Claussen, Sophus: "Men ogsaa var der en Maler til Stede", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik* :, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 119.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen11val-shoot-workid66404.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik :

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Men ogsaa var der en Maler til Stede,
det voldte ham liden Gammen og Glæde.
Og den Gang Striden tog bedst paa Vej,
han maatte i Gaarden at brække sig.

120 *ALLIANCE*

Vi har faret paa alskens Omnibus-Tage
Paris ind og ud gennem otte Dage,
har lukket os op med ungdommelig Iver,
hilst Goddag paa en Lygtepæl,
nikket til Urenes hvide Skiver.
Og hun har forstaaet min skønne Sjæl.

En *Dag* ... hun var delt mellem mig og Sorgen,
har hun opgivet Pligterne mod sit Land,
en *Dag*, vor første Omfavnelser Morgen,
blev hun Kvinde, og jeg var dobbelt Mand.
Der sad vi paa Vogntaget Side ved Side;
af Solskin og Andagt flød Vejene hvide.

Vi saà - vore Klæder i Solluften bruste -
der var en Tredje maaske, hun knuste.
Hun blegned, den blide, hun vidste ej Raad,
men paa mit Haandtryk sig udgød Rødmen.
Vore Hjærter var vædet af Sødmen,
som gjorde vor Øjerand vaad.

En *Aften* . . . det mørknede i Luxembourghaven,
vore Hjærter var tyste som Natten og Graven;
paa en Sandsten saà vi en Bronze-Trold
vældig at lude sig over en Grotte,
hvori to Gudebørn tankeløst blotte
laa brudt af Søvn og forelsket Vold.

Alt var os fuldendt... En svulmende Frugt!
og Aftensmaaltidets Spiser og Vine
121 fandt vore Struber af Kærtegn lukt.
Ingen Châblis kan udslukke vor Pine.
Da hviskede hun Ordet, betvungen og mild:
"Vi vil hjem til din Stue, din Ovn og din Ild."

Og Længslen løb foran de snøftende Heste -
Til mit Hus, til min Søvn! ... Saadan ender det bedste.
Men nu er de otte Dage forbi,
da vi laa ved min Ild og skrev Vers i min Aske.
(Var det *mig*, hun har æret, det tvivlløse, raske
Minut? . . . eller var det en ny Poesi?)

En *Nat* ved Arnen hun løser sit Haar,
(berust af en Duft i sit lange Haar)
og lader Tankerne selvberust vandre:
"Min Ven, jeg maa tænke paa Fremtiden nu,
Gud ved, om jeg elsker dig mer end de andre .. ."
Hvor plukked hun sælsomt mit Hjærte itu.

I Favntagets Almagt vor Kraft saa skør
har omfavnet Fligen af Guddommens Slør.
Det var to Livshaab, som her stødte sammen,
det var to Sjæle, som strømmede sammen.
- Der er Fred i min Ensomheds gyldne Borge,
og hun er givet tilbage ...